

[Jens Møller]

regeringen, om ikke der her havde været en så meget større styrke, at det havde været muligt at få noget mere positivt igennem i den nuværende situation.

Venstre og socialdemokratiet – regeringen – kunne i hvert fald efter vores opfattelse have hindret visse skævheder og åbenbare uretfærdigheder i forslaget. Det er ganske tydeligt, at visse grupper er kommet i klemme, er blevet forfordelt, og det er for mig ganske klart, at der i disse forhandlinger mellem de to partier ikke rigtig har været nogen, der har talt tjenestemændenes sag.

Men hovedfejlen, grundfejlen, er i virkeligheden noget, der ligger længere tilbage i tiden. Den ligger faktisk helt nede i 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne, hvor man førte en politik, hvor man ødslede for meget med tingene, hvor man hele tiden var lidt foran med hensyn til at udpumpe købekraft og give folk forøgede muligheder i deres økonomi. Man regnede med at kunne tillade sig det, fordi det jo stadig gik fremad, men da krisen i 1973 kom, var man absolut ikke forberedt på den. I stedet for at møde den velkonsoliderede mødte man den med gæld og i en situation, der gjorde det hele særdeles vanskeligt.

Siden 1973 har man så lavet den ene løsning efter den anden. Vi har selv været med i nogle af dem, men alligevel viger vi ikke tilbage for at sige, at disse løsninger i det store og hele har været lappeløsninger. Det er også ofte sket, at der er kommet pression udefra, og at man fra visse sider har bøjet sig for denne pression. I andre tilfælde er det mere eller mindre tilfældigheder, der har været det afgørende.

Vi kan nævne sådan en ting som indkomstpolitikken, som vel de fleste partier i folketinget er enige om er det, der skal til i den nuværende situation, hvis vi skal løse vores store problemer på én gang. Man har prøvet på at føre en indkomstpolitik, men man har ikke været villig til at gøre det nødvendige for, at en sådan indkomstpolitik også kunne fungere.

Det er derfor, vi i kristeligt folkeparti gang på gang har efterlyst en langtidsplan, ikke bare på et år eller to, men f.eks. på ti år fremover, en langtidsplan, der kunne fortælle os alle sammen og hele befolkningen, hvad det er, vi skal gøre, hvad det er for afsavn, vi må lide en overgang, for at det så kan blive

bedre igen for os alle sammen. Vi mener, at hvis vi havde sådan en plan, så folk virkelig kunne følge udviklingen fremad, ville der være en helt anden basis for at bede befolkningen som helhed om at holde igen, indtil vi kommer ovenpå, indtil vi igen kommer derhen, hvor reallønnen kan stige.

Vi har i vores Q-plan anvist nogle af metoderne, f.eks. dette råd, der skulle regne ud, hvor meget vi kan klare økonomisk. Det kan jo lade sig gøre; vi ser jo, at regeringen sidder og gør det, men så ser vi også, at arbejdsgiverne kommer til et andet resultat og LO kommer til et tredje resultat. Hvorfor kan man ikke sætte sig sammen og finde ud af, hvad vi har råd til, og hvordan vi skal fordele det, hvor meget af det der skal gå til sociale goder, til folkepensionister osv., og hvor meget af det der skal gå til lønforhøjelser? For de samme penge kan jo nemlig ikke bruges begge steder. Det er en fejl, man gør: man tror, man kan bruge pengene både til at gøre det bedre for folkepensionisterne og samtidig til at forhøje lønningerne. Det går bare ikke.

Jeg tror, det ville være af betydning, hvis vi havde haft et sådant råd, der kunne fastsætte det på en sådan måde, at alle virkelig kunne godkende det.

Så er der de nødvendige ændringer i lønsystemet. Det var noget af det, vi blev angrebet voldsomt for, da vi fremsatte vores Q-plan, dette, at vi påviste, at det var nødvendigt med nogle ændringer i lønsystemet, så man fik et vist hold på lønudviklingen også inden for den private sektor. For det er jo det, der er gået helt galt i øjeblikket. Det er ikke det, at funktionærer og tjenestemænd har fået for lidt, for de har sådan set fået det, man har beregnet hele tiden, men det er det, at andre grupper har fået betydelig større stigninger, og derved er funktionærer og tjenestemænd kommet bagefter. Det er det, der har ødelagt indkomstpolitikken.

Endelig som den tredje ting vil jeg nævne vores forslag til en forbedret dyrtidsregulering, hvor dyrtidsportionerne bliver indrettet efter landets økonomiske situation. Det ville løse uoverensstemmelsen mellem arbejdsgiverne og LO, der jo hele tiden har kæmpet for henholdsvis at beholde denne institution, dyrtidsreguleringen, eller afskaffe den. Vi mener ingen af delene: vi skal beholde den, men i en forbedret form.